

Sag C-341/24

Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement

Dato for indlevering:

8. maj 2024

Forelæggende ret:

Corte suprema di cassazione (Italien)

Afgørelse af:

8. maj 2024

Kassationsappellant:

Duca di Salaparuta SpA

Kassationsindstævnte:

Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità Alimentare e delle Foreste

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta

Baglio Gibellina Srl

Cantina Giacco Soc.coop. agricola

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola

Hovedsagens genstand

Hovedsagen vedrører en påstand om, at registreringen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse i vinsektoren og anerkendelsen på nationalt plan af den tilsvarende kontrollerede oprindelsesbetegnelse annulleres og/eller erklæres ugyldige. Til støtte for denne påstand er det blevet gjort gældende, at disse betegnelser er vildledende og/eller ansøgt i ond tro og under alle omstændigheder krænker andres varemærker.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af forordning nr. 1493/1999, nr. 1234/2007 og nr. 1308/2013 med henblik på at fastlægge den ordning, som omfatter vurderingen af, hvorvidt registreringen i 2009 af en beskyttet oprindelsesbetegnelse for vine, hvis betegnelse allerede var anerkendt, inden forordning nr. 1234/2007 trådte i kraft, er gyldig. Denne betegnelse krænker et ældre renommeret varemærke og vil derfor kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens identitet.

Med det første præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt bestemmelserne i afsnit F, punkt 2, litra b), i bilag VII til forordning nr. 1493/1999 skal finde anvendelse på en sådan situation, og den omhandlede registrering følgelig er tilladt, eller hvorvidt bestemmelserne i artikel 118k i forordning nr. 1234/2007, i artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008 og i artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 skal finde anvendelse, og den omhandlede registrering følgelig ikke er tilladt.

Det andet præjudicielle spørgsmål vedrører udelukkende det tilfælde, at vurderingen af, hvorvidt registreringen af den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse er gyldig, ifølge Domstolen skal foretages som fastsat i bestemmelserne i afsnit F [i bilag VII] til forordning nr. 1493/1999. Den forelæggende ret spørger sig, om der i dette tilfælde findes andre regler end de sidstnævnte bestemmelser, som bevirker, at en beskyttet oprindelsesbetegnelse er ugyldig eller ikke kan beskyttes, såfremt denne beskyttede oprindelsesbetegnelse krænker et ældre renommeret varemærke og derfor vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens identitet.

Præjudicielle spørgsmål

»1. [...] Er registreringer af beskyttede oprindelsesbetegnelser/geografiske betegnelser i vinsektoren, i tilfælde af betegnelser, som eksisterede inden ikrafttræden af forordning nr. 1234/2007, senere erstattet af forordning nr. 1308/2013, navnlig den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« PDO-IT-A0795 af 8. august 2009 – hvad angår den omstændighed, at registrering hindres af et ældre varemærke, der på grund af sin anseelse og sit omdømme kan medføre, at den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse/geografiske betegnelse bliver vildledende (»beskyttelsen [...] vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet«) – omfattet af artikel 43, [stk. 2], i forordning (EF) nr. 479/2008, eller rettere sagt [artikel] 118k i forordning nr. 1234/2007 (senere artikel 101, [stk. 2], i forordning nr. [1308]/2013), hvorefter en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse ikke kan beskyttes, hvis den omhandlede betegnelse »på grund af et varemærkes anseelse og omdømme« vil kunne vildlede forbrugerne, eller skal det ved anvendelse af retssikkerhedsprincippet (Domstolens dom af 22.12.2010, C-120/08, Bavaria), ifølge hvilket faktiske omstændigheder normalt, medmindre andet udtrykkeligt er

bestemt, skal bedømmes efter samtidige retsregler, antages, at den nævnte bestemmelse ikke omfatter betegnelser, som allerede var beskyttet på nationalt plan før registreringen på EU-plan, med den følge, at den tidligere gældende ordning i forordning (EF) nr. 1493/1999 finder anvendelse, og at konflikten mellem den omhandlede oprindelsesbetegnelse og det ældre varemærke skal løses i henhold til denne forordnings bilag VII, afsnit F, punkt 2, litra b)?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag nødvendigvis er omfattet af forordning nr. 1493/1999, [...] indeholder ordningen i [afsnit F i bilag VII til] forordning nr. 1493/1999 – som blev indført for at regulere konflikten mellem et varemærke, der er registreret for en vin eller en druemost, og som er identisk med beskyttede oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser for en vin – da en udtømmende liste over de tilfælde af sideløbende anvendelse af de forskellige kendetegn og beskyttelser af vinbetegnelser, eller er der under alle omstændigheder fortsat tilfælde, hvor de yngre beskyttede oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser i kraft af det almindelige princip om, at kendetegn ikke må være vildledende, er ugyldige eller ikke kan beskyttes, såfremt den geografiske betegnelse på grund af et ældre varemærkes anseelse vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til vinens virkelige identitet?«

Anførte EU-retlige forskrifter

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig artikel 17; forordning (EØF) nr. 2081/92, navnlig artikel 14 og 17; forordning (EF) nr. 1493/1999, navnlig artikel 48, 52 og 54 samt bilag VII; direktiv 2000/13/EF, navnlig artikel 2; forordning nr. 753/2002, navnlig artikel 28; forordning (EF) nr. 510/2006, navnlig artikel 3 og 14; forordning (EF) nr. 1234/2007, navnlig artikel 118b, 118i, 118k, 118l, 118s og 118u; forordning (EF) nr. 479/2008, navnlig artikel 43, 44, 51 og 54; forordning (EU) nr. 1151/2012; forordning (EU) nr. 1308/2013, navnlig artikel 101 og 107.

Anførte nationale forskrifter

Den forelæggende ret har anført flere italienske bestemmelser på området, dog uden at redegøre for dem udførligt, og navnlig: legge 10 febbraio 1992, n. 164 – Nuova disciplina delle denominazioni d'origine dei vini (lov nr. 164 af 10.2.1992 – Ny ordning om oprindelsesbetegnelser for vine), navnlig artikel 1; decreto del Presidente della Repubblica 20 aprile 1994, n. 348 – Regolamento recante disciplina del procedimento di riconoscimento di denominazione d'origine dei vini (dekret fra republikkens præsident nr. 348 af 20.4.1994 – Forordning med bestemmelser om proceduren for anerkendelse af oprindelsesbetegnelser for vine); decreto legislativo 10 febbraio 2005, n. 30 – Codice della proprietà industriale, a norma dell'articolo 15 della legge 12 dicembre 2002, n. 273 (lovdekret nr. 30 af 10.2.2005 – Loven om industriel ejendomsret, i henhold til artikel 15 i lov nr. 273 af 12.12.2002), navnlig artikel 14 og 29; decreto legislativo 23 giugno 2003, n.

181 – Attuazione della direttiva 2000/13/CE concernente l’etichettatura e la presentazione dei prodotti alimentari, nonché la relativa pubblicità (lovdekret nr. 181 af 23.6.2003 – Gennemførelse af direktiv 2000/13/EF om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler), navnlig artikel 2; decreto legislativo 8 aprile 2010, n. 61 – Tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche dei vini, in attuazione dell’articolo 15 della legge 7 luglio 2009, n. 88 (lovdekret nr. 61 af 8.4.2010 – Beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vine, til gennemførelse af artikel 15 i lov nr. 88 af 7.7.2009); decreto legislativo 12 dicembre 2016, n. 238 – Disciplina organica della coltivazione della vite e della produzione e del commercio del vino (lovdekret nr. 238 af 12.12.2016 – Systematisk regulering af vindyrkning samt produktion af og handel med vin).

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at kassationsappellanten i hovedsagen er en vinbedrift, som er indehaver af flere varemærker, som kendetegner bedriftens vine. Vinbedriften anlagde i 2016 sag mod bl.a. de kassationsindstævnte i hovedsagen ved Tribunale di Milano (retten i Milano) med påstand om, at registreringen i 2009 af en beskyttet oprindelsesbetegnelse og anerkendelsen på nationalt plan i 2006 af en kontrolleret oprindelsesbetegnelse skulle annulleres og/eller erklæres ugyldige; kassationsappellanten gjorde gældende, at disse betegnelser er vildledende og/eller ansøgt i ond tro og under alle omstændigheder krænker dens renommerede varemærker, som blev registreret i 1989. Både de konkrete betegnelser og varemærkerne indeholder termen »Salaparuta«. Den nævnte ret tog ikke sagen til følge, og dommen blev appelleret til Corte di appello di Milano (appeldomstolen i Milano). Appeldomstolen stadfæstede dommen i første instans. Vinbedriften har iværksat kassationsappel ved Corte di cassazione (kassationsdomstol), som er den forelæggende ret, til prøvelse af den sidstnævnte dom.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 2 Til støtte for sin påstand har kassationsappellanten fremsat fem anbringender, hvoraf de første tre er relevante for de præjudicielle spørgsmål.
- 3 Med det første anbringende har kassationsappellanten påberåbt sig tilsidesættelsen af artikel 118k, stk. 2, i forordning nr. 1234/2007, hvis formulering er gengivet i artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008 og senere i artikel 107 i forordning nr. 1308/2013. Appeldomstolen fastslog fejlagtigt, at gyldigheden af den omtvistede beskyttede oprindelsesbetegnelse skal vurderes i henhold til overgangsbestemmelserne i artikel 51 i forordning nr. 479/2008, som i det væsentlige gengiver bestemmelserne i artikel 118s i forordning nr. 1234/2007 og fastsætter automatisk beskyttelse af betegnelser som den af hovedsagen omfattede,

som allerede var beskyttet i henhold til den tidligere gældende ordning i forordning nr. 1493/1999.

- 4 Kassationsappellanten er derimod af den opfattelse, at vurderingen af, hvorvidt den omtvistede beskyttede oprindelsesbetegnelse er gyldig, skal foretages i henhold til artikel 118k, stk. 2, i forordning nr. 1234/2007, hvorefter en oprindelsesbetegnelse ikke kan beskyttes, hvis den omhandlede betegnelse på grund af et varemærkes anseelse og omdømme vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet.
- 5 Kassationsappellanten har anført, at den kontrollerede oprindelsesbetegnelse, der indeholder termen »Salaparuta«, blev anerkendt på nationalt plan, da forordning nr. 1493/1999 var gældende, mens den beskyttede oprindelsesbetegnelse, der indeholder termen »Salaparuta«, blev registreret efterfølgende, nærmere bestemt den 8. august 2009, da forordning nr. 1234/2007 og nr. 479/2008 var gældende. Forordning nr. 1493/1999 begrænsede sig til at tillade anerkendelserne på nationalt plan og foreskrev, at Kommissionen skulle gives meddelelse herom, dog uden at fastsætte betingelser for meddelelse eller tilbagekaldelse af disse anerkendelser. Forordning nr. 1234/2007, som ændret ved forordning nr. 491/2009, ophævede forordning nr. 1493/1999 med virkning fra den 1. august 2009. Fra og med denne dato skulle anvendes en procedure, hvori registreringen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse var underlagt Kommissionens endelige afgørelse, mens medlemsstaterne skulle foretage en simpel forudgående vurderingsprocedure.
- 6 Kassationsappellanten har erindret om, at overgangsbestemmelserne i artikel 51 i forordning nr. 479/2008 og i artikel 118s i forordning nr. 1234/2007, som er blevet gengivet i artikel 107 i forordning nr. 1308/2013, foreskrev, at betegnelser, der var beskyttet af eksisterende anerkendelser på nationalt plan og beskyttet i henhold til forordning nr. 1493/1999, skulle registreres i henhold til den nye ordning, medmindre Kommissionen inden den 31. december 2014 traf administrativ afgørelse om ikke at anerkende disse.
- 7 På denne baggrund skal de i den foregående præmis nævnte overgangsbestemmelser ifølge kassationsappellanten fortolkes således, at med hensyn til betegnelser, der var beskyttet i henhold til forordning nr. 1493/1999, udgjorde anerkendelsen på nationalt plan af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse en simpel forudsætning. At denne forudsætning er opfyldt er derimod ikke tilstrækkelig med henblik på registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse på EU-plan. Den beskyttede oprindelsesbetegnelse erstatter derfor den tidligere anerkendelse på nationalt plan, således at beskyttelse af eksisterende vinbetegnelser i henhold til de ovennævnte bestemmelser i forordning nr. 479/2008 og nr. 1234/2007 kun følger af den ordning, som var gældende, da den beskyttede oprindelsesbetegnelse for disse vine blev registreret.
- 8 Efter kassationsappellantens opfattelse indebærer dette, at nye registreringer af beskyttede oprindelsesbetegnelser vedrørende betegnelser, som allerede var

anerkendt på nationalt plan i medfør af forordning nr. 1493/1999, på grundlag af overgangsbestemmelserne i artikel 51 i forordning nr. 479/2008 og i artikel 118s i forordning nr. 1234/2007 ikke henhører under anvendelsesområdet for forordning nr. 1493/1999, men udgør nye registreringer i EU-retlig forstand. Nye registreringer eksisterer udelukkende fra og med den dato, hvorpå de blev foretaget, og er beskyttet i henhold til den EU-lovgivning, som var gældende på denne dato, dvs. forordning nr. 1234/2007, nu forordning nr. 1308/2013.

- 9 Under disse omstændigheder har kassationsappellanten bestridt den appellerede dom, fordi den – med den begrundelse, at anerkendelsen på nationalt plan af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse, der indeholder termen »Salaparuta«, blev afsluttet i 2006, og denne anerkendelse senere drog fordel af beskyttelse i henhold til artikel 51 i forordning nr. 479/2008 – fastslår, at artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008 ikke omfatter vurderingen af, hvorvidt registreringen af den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse er gyldig.
- 10 For det første er kassationsappellanten af den opfattelse, at de anerkendelser på nationalt plan af kontrollerede oprindelsesbetegnelser, der eksisterede før 2009, herunder anerkendelsen af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse, der indeholder termen »Salaparuta«, blev tilbagekaldt og ophørte fra og med den 1. august 2009. For det andet forudsatte registreringen af den omtvistede beskyttede oprindelsesbetegnelse ikke alene afslutningen af proceduren for anerkendelse af denne kontrollerede oprindelsesbetegnelse, men krævede også gennemførelsen af en særskilt administrativ procedure. Denne administrative procedure for registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse henhører udelukkende under EU-rettens anvendelsesområde, blev indledt ved registreringen af den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse den 8. august 2009 og blev afsluttet den 1. januar 2015, eftersom Kommissionen inden den 31. december 2014 ikke traf afgørelse om at annullere registreringen i medfør af bestemmelserne i artikel 51 i forordning nr. 479/2008 og i artikel 118s i forordning nr. 1234/2007.
- 11 Kassationsappellanten har gjort gældende, at ordningen i artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 og i artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, hvorefter en betegnelse ikke kan beskyttes, hvis den »på grund af et varemærkes anseelse og omdømme« vil kunne vildlede forbrugerne, også skal omfatte vurderingen af, hvorvidt registreringen af den omtvistede beskyttede oprindelsesbetegnelse er gyldig, fordi denne ordning var gældende både på tidspunktet for indledningen, dvs. den 8. august 2009, og på tidspunktet for afslutningen, dvs. den 1. januar 2015, af den procedure, som førte til registreringen af den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse.
- 12 Ifølge kassationsappellanten indeholdt bilag VII til forordning nr. 1493/1999 ikke en bestemmelse, som ligner den i artikel 118k, stk. 2, i forordning nr. 1234/2007, der udtrykkeligt udelukker anerkendelse af en oprindelsesbetegnelse, såfremt forbrugerne kan forveksle denne betegnelse med et andet renommeret varemærke. En oprindelsesbetegnelse kan endvidere ifølge artikel 118l i forordning nr. 1234/2007 anvendes sideløbende med et varemærke i andre tilfælde end de i

artikel 118k, stk. 2, anførte. Kassationsappellanten har gjort gældende, at også den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse er omfattet af bestemmelserne i ovennævnte artikel 118k, stk. 2.

- 13 Med det andet anbringende har kassationsappellanten subsidiært (såfremt det fastslås, at den foreliggende situation ikke er omfattet af ordningen i artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008 og i artikel 118k, stk. 2, i forordning nr. 1234/2007) gjort gældende, at selv i henhold til den tidligere gældende ordning, dvs. forordning nr. 1493/1999, var det ikke tilladt at registrere vinbetegnelser, som på grund af et ældre varemærkes omdømme ville have kunnet vildlede forbrugerne.
- 14 Kassationsappellanten har bestridt den appellerede dom hvad angår den del, hvor det fastslås, at en betegnelse, der i lighed med den i hovedsagen omhandlede krænker et renommeret varemærke, kan skabe forvirring og vildlede offentligheden med hensyn til vinens virkelige identitet, nødvendigvis skal anerkendes som gyldig i henhold til forordning nr. 1493/1999, fordi denne forordning ikke udtrykkeligt fastsætter, at denne betegnelse er ugyldig.
- 15 I lyset af en systematisk fortolkning af forordning nr. 1493/1999 sammenholdt med andre bestemmelser i EU-retten skal det ifølge kassationsappellanten først og fremmest udelukkes, at en vildledende geografisk betegnelse kan beskyttes. Endvidere er der tilsyneladende ikke grundlag for den i den appellerede dom anlagte fortolkning, ifølge hvilken vildledende vinbetegnelser ikke er ugyldige, alene fordi de var blevet anerkendt på nationalt plan, inden ordningen i forordning nr. 479/2008 og nr. 1234/2007 blev vedtaget.
- 16 Inden for rammerne af det tredje anbringende, som er fremsat subsidiært, har kassationsappellanten analyseret det tilfælde, at bilag VII til forordning nr. 1493/1999 skal fortolkes således, at også beskyttede oprindelsesbetegnelser, der på grund af et ældre varemærke anseelse vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet, kan beskyttes; ifølge afsnit F, punkt 2, i bilag VII til forordning nr. 1493/1999 må det ældre varemærke endog ikke længere anvendes, såfremt det – som i den konkrete situation – er identisk med en senere registreret beskyttet oprindelsesbetegnelse, hvilket ifølge kassationsappellanten indebærer, at dette varemærke eksproprieres, uden at dette sker af hensyn til almenvellet og medfører en godtgørelse.
- 17 I denne henseende har kassationsappellanten påberåbt sig en urimelig forskelsbehandling i forhold til den identiske situation vedrørende forholdet mellem et ældre varemærke, der er vitterligt kendt, og en beskyttet oprindelsesbetegnelse, som er blevet registreret senere i henhold til forordning nr. 2081/92, idet denne forordning omfatter oprindelsesbetegnelser for andre landbrugsprodukter og levnedsmidler end vine. Denne forordnings artikel 14, stk. 3, foreskriver nemlig: »En oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres ikke, såfremt registreringen på baggrund af et mærkes

omdømme og anseelse og varigheden af dets anvendelse vil kunne vildlede forbrugeren med hensyn til produktets virkelige oprindelse.«

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 18 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at det første præjudicielle spørgsmål vedrører, hvilken ordning der finder anvendelse på situationer som den omhandlede, som angår perioden fra 2006 til 2009, hvor der eksisterede en oprindelsesbetegnelse, dvs. en kontrolleret oprindelsesbetegnelse anerkendt af medlemsstaten i 2006, som blev anvendt sideløbende med eller erstattet af en beskyttelse på EU-plan, dvs. en beskyttet oprindelsesbetegnelse. I denne sammenhæng spørger den forelæggende ret sig, om den oprindelige anerkendelse – på nationalt plan – fortsat er gyldig og nyder beskyttelse i henhold til forordning nr. 1493/1999, eller hvorvidt det skal antages, at denne anerkendelse er blevet erstattet af den beskyttede oprindelsesbetegnelse, med den følge, at denne betegnelse er omfattet af den ordning, som var gældende på tidspunktet for proceduren for registrering af denne beskyttede oprindelsesbetegnelse.
- 19 Hvad angår den EU-retlige ramme påpeges det i forelæggelsesafgørelsen, at forordning nr. 1493/1999 indebar en ny regulering af vinmarkedet og indførte en klassificering af vine. Forordning nr. 479/2008 medførte en ny klassificering i vinsektoren, som omfatter beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vine, der er kendetegnet ved en specifik tilknytning til deres oprindelsesområde.
- 20 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at anvendelsen af beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i vinsektoren normalt har medført afviklingen af de nationale beskyttelsesordninger; af denne grund har forordningerne på dette område indført overgangsbestemmelser for at tage i betragtning, at de nationale ordninger i visse EU-medlemsstater allerede omfattede en regulering af oprindelsesbetegnelser. Ved brug af en i forordning nr. 1308/2013 fastsat mulighed har Italien opretholdt de nationale betegnelser, der således kan anvendes sideløbende med de europæiske betegnelser. I denne henseende er oprindelsesbetegnelsen »DOC« fortsat gældende på nationalt plan.
- 21 Det præciseres endvidere i forelæggelsesafgørelsen, at proceduren for registrering af beskyttede oprindelsesbetegnelser består af tre trin. I det første trin indgiver vinproducenter ansøgning om registrering af en beskyttet oprindelsesbetegnelse til den medlemsstat, hvori vindyrkningszonen er beliggende. I det andet trin sørger medlemsstaten for at fremsende ansøgningen til Kommissionen efter at have kontrolleret, om betingelserne herfor er opfyldt, og efter at have afhjulpet eventuelle indsigelser. I det tredje trin foretager Kommissionen en yderligere gennemgang og træffer endelig afgørelse om registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse.
- 22 Den forelæggende ret har endvidere henvist til Domstolens dom i sag C-120/08, Bavaria, som vedrører fortolkningen af forordning nr. 2081/92 om

oprindelsesbetegnelser for andre landbrugsprodukter og levnedsmidler end vine. For det første fremgår det af denne dom, at retssikkerhedsprincippet er til hinder for, at en unionsakts anvendelsesområde i tidsmæssig henseende tager udgangspunkt i et tidspunkt, der ligger forud for retsaktens offentliggørelse, dog med undtagelse af de særlige tilfælde, hvor det tilstræbte mål kræver det, og når der er taget behørigt hensyn til de berørtes berettigede forventning. For det andet fastslog Domstolen i samme dom, at retssikkerhedsprincippet kræver, at faktiske omstændigheder normalt, medmindre andet udtrykkeligt er bestemt, skal bedømmes efter samtidige retsregler. Hvis den nye lov således kun har virkning for fremtiden, finder den, for så vidt ikke andet er bestemt, ligeledes anvendelse på de fremtidige virkninger af faktiske omstændigheder, som er opstået under den gamle lov.

- 23 Den forelæggende ret har påpeget, at den foreliggende situation ifølge den appellerede dom er omfattet af artikel 51 i forordning nr. 479/2008, hvorefter oprindelsesbetegnelser, der allerede var beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999, beskyttes automatisk i kraft af registreringen i medfør af artikel 46 i samme forordning nr. 479/2008, medmindre Kommissionen inden den 31. december 2014 traf afgørelse om at annullere beskyttelsen.
- 24 Efter kassationsappellantens opfattelse finder bestemmelserne i artikel 51 i forordning nr. 479/2008 og i artikel 118s i forordning nr. 1234/2007 derimod kun anvendelse på proceduren for registrering af den omtvistede beskyttede oprindelsesbetegnelse, mens vurderingen af, hvorvidt registreringen af denne beskyttede oprindelsesbetegnelse er gyldig, er omfattet af bestemmelserne i artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, fordi den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse blev registreret den 8. august 2009 og således udgør et nyt element, der ikke kan henhøre under anvendelsesområdet for forordning nr. 1493/1999 henset til, at den sidstnævnte forordning blev ophævet med virkning fra den 1. august 2009.
- 25 Det andet præjudicielle spørgsmål angår det tilfælde, at det fastslås, at forordning nr. 1493/1999 finder anvendelse på den i det første spørgsmål omhandlede situation. Det fremhæves i forelæggelsesafgørelsen, at denne forordning ikke indeholder en specifik bestemmelse for at løse konflikten mellem et ældre renommeret varemærke og en yngre oprindelsesbetegnelse, der krænker dette varemærke og vil kunne vildlede forbrugerne. I denne henseende ønsker den forelæggende ret få oplyst, om der af den systematiske fortolkning af lovgivningen om beskyttelse af varemærker kan udledes et almindeligt princip om beskyttelse af varemærker, herunder oprindelsesbetegnelser, mod yngre vildledende kendetegn, under hensyntagen til artikel 14 i forordning nr. 2081/92, selv om denne forordning ikke finder anvendelse på vinsektoren.
- 26 Som den forelæggende ret har præciseret, var forordning nr. 2081/92, til forskel fra forordning nr. 1493/1999, bestemt til fuldt ud og eksklusivt at regulere oprindelsesbetegnelser. Bl.a. indeholdt artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 reglen om, at en oprindelsesbetegnelse ikke kunne registreres, såfremt

registreringen på baggrund af et mærkes omdømme og anseelse og varigheden af dets anvendelse ville have kunnet vildlede forbrugerne med hensyn til produktets virkelige identitet. Hvad angår vine blev denne regel først indført ved forordning nr. 497/2008.

- 27 I denne henseende har den forelæggende ret erindret om, at ethvert kendetegn og beskrivende tegn, ethvert varemærke eller enhver oprindelsesbetegnelse, der vil kunne vildlede offentligheden, er forbudt i medfør af flere bestemmelser, og navnlig artikel 10 b i Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af industriel ejendomsret, artikel 3bis i Madridarrangementet af 14. april 1891 om bekæmpelse af falske eller vildledende oprindelsesbetegnelser, senere ændret i Washington, Haag, London og Lissabon, samt artikel 2 i direktiv 2000/13.
- 28 Den forelæggende ret har påpeget, at ifølge de kassationsindstævnte anvendes der i tilfælde af konflikt mellem varemærker og kvalitetsbetegnelser ofte en anden regel end hovedreglen om kendetegn, hvilken hovedregel går ud på, at ældre rettigheder har forrang for yngre rettigheder. I denne sammenhæng synes EU-retten at indeholde et lovgivningsvalg til gavn for kvalitetsbetegnelser i den forstand, at disse har forrang for andre former for kendetegn.
- 29 Forholdene mellem beskyttede betegnelser og varemærker i vinsektoren er ifølge den forelæggende ret blevet reguleret på stort set samme måde som for landbrugsfødevarer først ved forordning nr. 479/2008, som har indført en ny ordning for registrering på EU-plan af beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vine, der med virkning fra den 1. august 2009 har erstattet ordningen i forordning nr. 1493/1999. Den sidstnævnte ordning var baseret på, at betegnelserne blev registreret på nationalt plan og efterfølgende automatisk anerkendt på EF-plan.